

μέ βοή από κρεβάτια μου τη νύχτα, ο κάλαρας του χασάπη. Μιά με την κάμα στο λαρόγγι μου και κλάψε με, μάνια, κλάψε με...

28 'Ο κ τ ω θ ρ ι ο υ... 'Αγόρασα πατόλα, πουλώντας το ρολόι και το δακτυλίδι μου. Κι' έτσι γλυτόνοο τη μετακόμιση και την καινούργια προκαταβολή. 'Αει στην εύχη! 'Εξη σφαιρές παίρνει μέσα, και τις δυο θα προλάβω να τις φτιάξω στο κορμί του κάθε καλοθελητή μου, όποιοσδήποτε και νάναι. Πήρα και μιιά κλήση, σήμερα τό μεσημέρι. Με θέλει ο άνακριτής για μάρτυρα. Κοιμήθηκα τό απόγευμα ως τ' ήλιοβασιλέματα. Είδα στον ύπνο μου τόν κάλαρα τού χασάπη άγριευμένο να ουρλιάζει:

—Τό νού σου, κανέγια, αβίου... Δέν μ' έπιασαν... Με κυνηγάν άάμα... Μη λές για μένα πίποτε στον άνακριτή, γιατί σούβραγα τό μάτι... Οι δικόι μου βλάμηδες, οι πιασμένοι, δέν θα ξεστομίσουν λέξι για λογαριασμό μου... Φρόντισε και σ' να τό βουλώσης...

10 'Ι α ν ο υ α ρ ι ο υ... Ξέρω κ' έγώ; Είνε άραγε Γενάσης; Πότε πέρασε τόσος καιρός; 'Ετσι λέει όμως ο ήμεροδείχτης πούνα στον τοίχο κωρομένος. Μά πού βρισκόμια; Στην κλωνική; Είμια λοιπόν άρρωστος; 'Οχι, όχι. Είμια μιιά χαρά στην ύγεια μου. Αβίου κιάλας θα μ' άφήσουν να βγω έξω. Θα γυρίσω σπίτι μου. Κι' ο κάλαρας τού χασάπη; 'Οχι, Θεέ μου, τί βάσανο, τί βάσανο!...

11 'Ι α ν ο υ α ρ ι ο υ... Χόπ! Χόπ! Βραδυάξει, Βοήρα χθές την κιαροούνα μου όπως την είχα άφήσει. Δέν μπορώ να καταλάβω πώς διάβολος μ' έβλεψε σε κείνη και την κλωνική. Τι στην εύχη συμβαίνει; Με πέρασαν ίσως για τρελλό; 'Οχι... 'Οχι... 'Οχι... 'Οχι... Φοβάμια... Δέν είμια τρελλός, μά μοναχά φοβάμια... Φοβάμια τόν κάλαρα τού χασάπη... 'Ας σφαλίσω τ'α πορτοκαράθρα... Νά και τό πατόλα... Τά φουίγγια του έν τάξει... Σβώνω τό φως και πέφτω στο κρεβάτι...

12 'Ι α ν ο υ α ρ ι ο υ... Δέν ήρθε άπόψε .. Θάρρη όμως αβίου...

13 'Ι α ν ο υ α ρ ι ο υ... Κρινών... Ούτε κ' άπόψε... 'Ο κάλαρας... 'Ο ΚΑΛΦΑΣ!...

14 'Ι α ν ο υ α ρ ι ο υ...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΗΣ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ :
"Χθές, περι τό μεσονύκτιο, οι έννοικοι τής έπί τής οδού 'Αμπίς Νο 87 οικίας, έξάνθησαν έντρομοι άπό τόν κρότον άλληπαλλήλων πυροβολισμών. Είσελθόντες εις τό δωμάτιο τού κ. Ντυράν, ύπουργικού υπαλλήλου, τόν εύρον νεκρόν έντός λιμνης αίματος, ήμίγυμνο! Πρόκειται, ως εξηκριβώθη, περι αυτοκτονίας κατά την διάρκειαν νευρικού παροξυσμού".

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΜΠΕΛΛΕΣ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

Μιά όμορφούνα παπαδιά, — Δέσποτά μου, τό και δέν τής δίνει ο Θεός παι- (τό... (διά Τί όργή Θεού έν' αυτό! και μικρός καιύος τής μέ- (μένει. Θά με φάγη ή λαχτάρα! Τή λυπήθη τή φτωχή, τής περνάει μιιά εύχη και τής λιώνει την κα- (τάρα!

Κάνει κοφρες ταχιτικά, κάνει ξόρκια μαγικά, μά τού κάκου ή καιύμένη!

Ντρέπεται και τόν παπά... Μ' από τότε — τί καιό πού τού ήθε βαφνικό! — Τί να γίνη; Ποϋ να π'ά να κλαυτή για τ' άδειο (της. ήψ' ο δολιος τό μετέλα (του...

Μά εκεί πού ή σούλοη τήνε δέρνει, ένα πρσί να σου μπρός τής ο Δε- (σάπτης! Τρέχουν όλες σασιτικές, παπαδικές και λαϊκές, να τούς π'η τ'α πάτερμά (του!

K. ΣΚΟΚΟΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΠΑΚΑΛΗ ΜΟΥ

Και ταραμά άπ' τ'α χείλη σου εξήγησα να πάρω όσα-όσα, μά έσύ, δέν ξέρω τό γιατί, μου είπες πως φαλτάραμ και μούθγαλες... μιιά γλώσσα!

ΣΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ

Τί να σου πώ... Με τσάμασε ή νηστεία... — Δίχως φιλιά μπορεις και να πεθάνης — Μά σ' τό ξέρω έτσι πως τό κάνει για να σου δείχνο πό πολλή... ά δ υ ν α μ ι α !

ΣΕ ΜΙΑ ΜΑΥΡΟΜΑΤΑ

Τρελλός νοινός σε βάρτισε, άγάτη μου, θαρρώ, μά σ' στην τρέλλα πέρασες και τό νουό σου, Πότη. Σε βλέπω και λιγώνομαι, περνάς και λαχταρώ και ξεροκαταπίνοντας: «Όμοι, φωνώ, και πόποι β.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΑΙΣΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΕΣ

'Ο περιήρμος Αίσωπος, ο γνώριμος τής παιδείης μας ήλικίας, πανόχημος, αλλά και σοφός μυθογράφος, πού με τούς άπαράμιλλους μύθους του έτερωσε, έδίδαξε κ' έξακολουθεί να διδάσκη γενεές γενεών, γεννήθηκε, όπως είνε γνωστό, στη Φοινύα και μιάλιστα από μητέρα και πατέρα δούλου. 'Αλλ' άν ο Αίσωπος δέν έκληρονόμησε από τούς γονείς του παρά μονάχα τή φτώχεια και την κοινωνική σκλαβιά, έν τούτοις ή φτώχη τόν έπροίκαζε με τό έξαίοο εκείνο πνεύμα, χάρις στο όποιο και την έλευθερία του κατορθώσε να άποκητι στο τέλος και την άθανασία να έξασφαλίση.

Σχηματικά λοιπόν με τόν Αίσωπο αναφέρεται και τό έξής περιστατικό, πού συνετέλεσε πολύ στην άπειλευθέρωσί του:

'Ο 'Αθηναίος Ξάνθος πούχε αγοράσει τόν μυθογράφο πάμφθινα σε κάποιον παζάρι, προκειμένου να παραθέσει κάποτε συμπόσιο στους φίλους του, έστειλε τόν Αίσωπο στην αγορά να φρονίση β,τι καλύτερο, κατά τή δική του αντίληψη και εκτίμηση, ύπηρχεν εκεί. 'Ο Αίσωπος κατέβηκε πράγματι στην αγορά κ' άρχισε ν' αγοράζει διάφορες γλώσσες: γλώσσες βοδιών, κατσαϊών, άρνιών, λαγών, φασιανών, πορτοπουλιών!...

'Ολες αυτές τες γλώσσες τες πήγε σπίτι, τες μαγειρεύσε ο ίδιος με κάθε λογής κωρονεύματα και τό μεσημέρι τες σερβίρισε στους καλεσμένους τού κυρίου του.

Μόλις ο Ξάνθος κ' οι φίλοι του είδαν τό... πρωτοφανές κ' άλλόλοστο αυτό φαγητό, καταπλάγησαν. Και πρώτος ο κύριος τού Αίσωπου τόν εκάλισε κοντά του και τόν ρώτησε γιατί φρόνισε και μαγειρεύσε γλώσσες.

'Ο Αίσωπος όμως δέν τάχασε καθόλου.

—'Ο κύριός μου με διέταξε, είπε στον Ξάνθο, να φρονίσο β,τι καλύτερο ύπήρχε στην αγορά. Κι' έγώ φυσικά φρόνισα γλώσσες. Γιατί σ'ας φαίνεται περιεργό αυτό; Δέν έκαμα τάχα τό φρόνο μου σύμφωνα με την έντολή πού μου δόσατε; 'Υπάρχει τίποτε καλύτερο άπ' τή γλώσσα στον κόσμο; 'Η γλώσσα είνε τό δρυγανο τού λόγου και τής αλήθειας, τό μέσον, με τό όποιο ή καρδιά εκφράζει τ'α αισθήματά της κ' επικοινωνεί ή μιιά ψυχή με την άλλη. Είνε τό κλειδί τής έπιστήμης και τού πολιτισμού. Με τή γλώσσα χρίζονται πολιτείες και κυβερνούνται χώρες δλόκληρες, μ' αυτή διδάσκουν, κείθουν κ' επαβάλλουν τή γνώμη τους στις συγκεντρώσεις, στα πανηγύρια, στη βουλή, στο δικαστήριο. Με τή γλώσσα εκπέλουν τό ανώτερο από τ'α καθηκοντά τους οι άνθρωποι, δαδολογοϋν δηλαδή και έξημνοϋν τούς θεούς. Με μιιά καλή γλώσσα, μπορεί κανείς να κατορθώσει τό πάν. Τό άρνόμι με τή γλώσσα του κελαιδάει τόσο γλυκά. Με τή γλώσσα έξομολογήματα τόν έρωτά μας, τραγουδάμε, ρητορεύομε...

— Καλά, καλά, φτάνει... 'Αρετά μ'ας κούρασες με τή γλωσσοκατάνα σου, τού είπε ο Ξάνθος. Πήγαινε τώρα κ' αύρο ήβλο να π'ας στην αγορά και να μου αγοράσης β,τι χειρότερο ύπάρχει.

Την άλλη μέρα ο Αίσωπος, προς μεγάλη έκπληξη τών συνδαιτημόνων και τού κυρίου του, πήγε στην αγορά, φρόνισε και μαγειρεύσε για τό μεσημέρι πάλι γλώσσες, γλώσσες διάφορες, όπως και την προηγούμενη. Αισαυολογούμενος δέ κ' αυτή τή φορά στον κύριό του, έδωσε τες ακόλουθες εξηγήσεις:

—Μήπως ή γλώσσα δέν είνε τό χειρότερο πράγμα τού κόσμου; Αιτή, κύριέ μου, είνε ή πηγή όλων τών φιλανεικιών, όλων τών διχονοιών και τών πολέμων. «'Η γλώσσα κόκκαλα δέν έχει και κόκκαλα τσακίζει», γιατί άν καμιά φορά, πολύ σπάνια βέβαια, είνε τό όργανο τής αλήθειας, είνε επίσης και τό όργανο τής ψευτιάς, τής απάτης και συχνότατα τής σκοφαντίας.

Με τή γλώσσα κηλιδώνεται ή τιμή και ή υπόληψη τών ανθρώπων και δλόκληρη πόλη καμιά φορά καταστρέφεται από μιιά κακή γλώσσα. 'Αν με τή γλώσσα έξημνήσε τόν Θεό, μ' αυτή πάλι βλαστημάει, άσεβούμε, βουκολογούμε, ψευδομαρτυρούμε. 'Η γλώσσα είνε δόλοπο μαχαίρι με δυό αντίθετες όψεις: τού καλοϋ και τού κακοϋ.

Τ'α σοφά αυτά λόγια τού Αίσωπου έτασαν βαθειά έντύπωση στον κύριό του και στους καλεσμένους του. Κι' έτσι δέν τού έγινε ή παραμικρή παρατήρηση για τό ιδιότροπο φρόνισμα και μαγειρεύμα του.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- 'Ας με βασιτά ή μάνια μου κ' άς με βασιτά άνω-κάτω.
- 'Όποιος πίνει βερσέ, δυό φορές μεθάει.
- Μη βλέπεις τό κωροσκίλιο όταν κινηγάει, μά όταν τό κυνηγούν.
- 'Εγώ πούλω και στραβώνω, έσύ βλέπε κ' αγοράζε.

